

renc verskötet, a Forrás kiadása (a megye segítségével), amit a 2006-ban érettségizett fiataloknak ajándékként adtak.

Túl a falon, Az én ötvenhatom Buda Ferenc új, ünnepi verskötete egyszerre szép és tragikus. Szép – irodalmi tekintetben, és tragikus: a költő sorsát illetően. A falak itt nem „jelképes”, hanem valóságos fal, bezártsággal, rabsággal, börtönvilággal. Arany János „néma tartományának” világa az övé. A költő nem „moderneskedőn” játszik szerepet: ő valóban rab, elítélt, falakkal elzárta, mert a „rőtsillagos, komor, kövér / tankok teremtenek nyugalmat” itt (*Rend*), „Vétkei” a Hatalom számára „hatalmasak”, veszélyesek, bünténynek számítanak. A rettenetes valóság a következő: „Harangszavú szabadság... / De jaj, a csizmák / itt menten széttaposás.” „Fakó falak” veszik körül. Az ajtó zárva van, „hús fogház-falak” mindenütt. S háttérben a látszólag megmásíthatatlan valóság: „futószalagon szerelt tárgyalásokkal”, detektívvel, fiktív vádakkal, hiábavaló érveléssel. „Büntetett előéletű” most már. Mindenütt a falak. „Falak ellen nincs eszköz védelemre.” és „fogyatkozik reménye” is. Mégis Buda Ferenc költői egyénisége, erkölcsi tartása – változatlan. Mindig övé – ha rejtetten is – az igazság. Övé 1956 forradalmának néhány fényes pillanata, és néhány ezzel kapcsolatos verse. Övé a „mécsesszemű remény”. Övé az eltiport tüzek parazsa. S mindig – akár egy-egy verssorban is – ott a jövő, ott a remény. „Ám végül majd az inga/visszaleng.” Tisztán fogalmaz: ez „kocsma-kor”, „szuronyos pokol”. De mégis „kinőtt a fű”, „virágzik már a körte”. És a falakon túl ott a kis- és nagyvilág. S a haza. Esterházy Péter egyszer azt írta Buda Ferenc versei kapcsán, hogy „szép és irigylésre méltó Buda Ferenc akkori hazaképe vagy még inkább hazaálma.”

A Cambridge-ben élő Gömöri György – magához öleli az ő 1956-os forradalmi emlékeit. Buda Ferenc Duna-Tisza közti homok-hazájában összetetten őrzi az 56-os forradalom szép és megszenvedett pillanatait, szívközeli verseiben, Márciusba kapaszkodva.

